

ת"פ 30006/07/15 - מדינת ישראל נגד טלי קינג ונטורה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 30006-07-15 מדינת ישראל נ' קינג ונטורה

בפני
בעניין: כבוד השופט דוד רוזן
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד רחלי חזן
פלדמן

המאשימה

נגד

טלי קינג ונטורה ע"י ב"כ עו"ד שחר חצרוני

הנאשמת

גזר דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה במסגרת הסדר טיעון בעבירה של גניבה בידי עובד - עבירה לפי סעיף 391 לחוק העונשין, תשל"ז - 1997 (להלן: "**חוק העונשין**"), ובעבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד, עבירה לפי סעיף 423 לחוק העונשין.

א. כתב האישום:

על פי עובדות כתב האישום המתוקן בו הודתה הנאשמת (**במ/1**), במועדים הרלוונטיים לכתב האישום עבדה הנאשמת כסמנכ"ל משאבי אנוש ומנהלת כוח אדם בחברת "אופיר טורס" (להלן: "**החברה**").

החל משנת 2003 ועד לשנת 2012 גנבה הנאשמת מהחברה סכומי כסף שונים, באמצעות רישום פיקטיבי של עובדים במערכת השכר והעברת משכורותיהם הפיקטיביות לחשבונות בנק שונים, בהם הייתה לה שליטה.

במעשיה אלה גנבה הנאשמת מנכס מעבידה, במשך כמעט עשור, סכום העולה עד כדי שני מיליון ₪ וכן רשמה פרטים כוזבים במסמכי תאגיד בכוונה לרמות.

ב. תסקיר שירות המבחן:

על פי תסקיר שירות המבחן שהוגש לבית המשפט בעניינה של הנאשמת, מדובר באישה הישגית, בעלת מוסר עבודה גבוה, צורך בשליטה, אשר ערה ומודעת ליכולותיה.

ניכר כי הפערים באישיותה בין יכולתה הקוגניטיבית לבין תחושת אי סיפוק, היעדר מיצוי, תסכול ותחושת כישלון במישורים

שונים, היוו בסיס למעורבותה בעבירות הנוכחיות.

כיום, מבטאת מצוקה רבה סביב הצורך לשלם בתחומים רבים בחייה בשל מעשיה.

בהערכת סיכון להישנות עבירות דומות עמד שירות המבחן על מאפייני אישיותה של הנאשמת, היעדר תחושה של מענה מספק לצרכיה חרף הישגיה, והפערים באישיותה אשר הביאו להסתבכותה בעבירות הנוכחיות. נראה כי העובדה כי לאחר פיטוריה מצאה עבודה במהירות והמשיכה בעבודתה, הקהתה, במידה מסוימת, הבנתה באשר לחומרת העבירות.

לצד אלו, התרשם שירות המבחן מגורמי סיכוי המפחיתים סיכון, בהם ניהול חיים נורמטיבי לחלוטין על ידי הנאשמת עד למעורבותה בעבירות, מודעותה כיום לפסול בדרך פעולתה, הפקת הלקח מהתנהלותה והתגובות המשפחתיות המגנות את מעשיה וגורמות לה לבושה רבה במעורבותה בעבירות.

נראה כי ההליכים המשפטיים והמשטריים שננקטו כנגד הנאשמת העמידו אותה על חומרת מעשיה. לאור זאת, מעריך שירות המבחן כי כיום, הסיכון להישנות עבירות דומות נמוך.

על רקע ממצאים אלו המליץ שירות המבחן להימנע מענישה מחמירה בדרך של מאסר בפועל ושקילת ענישה בדרך של ריצוי עבודות שירות, באופן שיאפשר לנאשמת להמשיך בעבודתה ויצמצם הפגיעה בשגרת חייה.

שירות המבחן לא התרשם כי קיים צורך טיפולי ולכן אין המלצה שיקומית במקרה זה.

ג. טענות הצדדים:

המאשימה עתרה להשית על הנאשמת מאסר בפועל למשך זמן המצוי במתחם הענישה של העבירות בהן הורשעה הנאשמת, הנע לטענתה בין 8 ל-24 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי מרתיע.

המאשימה שבה והדגישה את הפגיעה הקשה ברכושו של אדם, בזכותו לקניין, באמון המעביד שהופר הפרה בוטה ובשאר הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשמת, והכל מטעם אחד - בצע כסף. המאשימה ביקשה לשקול לחומרה את התכנון שקדם לביצוע העבירה, משכה והיקפה.

עם זאת, לגישת המאשימה, נוכח מאמצי הנאשמת להחזרת מלוא סכום הגניבה, היעדר עבר פלילי, והודאתה, יש להשית על הנאשמת עונש שאינו מצוי ברף העליון של המתחם.

פרקליטה המלומד של הנאשמת, עו"ד שחר חצרוני, ביקש להסתפק במתחם ענישה אשר נע בין מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות למספר מצומצם של חודשי מאסר בפועל. הפרקליט המלומד הדגיש בטיעונו כי העבירות המדוברות הן בסמכות בית משפט שלום ועליהן להישפט תחת "משקפיים" אלה.

ב"כ הנאשמת הדגיש את נסיבותיה הייחודיות של הנאשמת; הודאתה שהובילה לחיסכון זמן שיפוטי רב הן בהליך הפלילי והן בבירור ההליך האזרחי בעניינה; לקיחת אחריות מלאה על שכמה; הבעת חרטה עמוקה על מעשיה; חינוכה על ידי אביה, איש צבא, על ערכי אהבת המולדת; והיעדר עבר פלילי.

הפרקליט הנכבד, עו"ד חצרוני, הטעים את הקושי שחוותה משפחתה עם התאבדותו של בעלה הראשון, אבי שני ילדיה הגדולים. הנאשמת, נצרכה לגדל לבדה את ילדיה, ועשתה זאת בהצלחה רבה, מבלי לחסוך מהם דבר.

הסנגור המלומד שב והדגיש כי הנאשמת לקחה אחריות על מעשיה והחזירה את סכום הגניבה במלואו, גם כאשר הדבר היה כרוך בהעמדת בית מגוריה למכירה. ההליך הפלילי הוא אך תולדה של ההליך האזרחי (סוג של זרז, "סחיטה"), כך הסנגור המלומד, ולולא הוגשה התביעה האזרחית על סכום מנופח של 3.5 מיליון ₪, כתב אישום זה מעולם לא היה מוגש.

לסיום תיאר הסנגור המלומד את התנאים הקשים הצפויים לעבריינית צווארון לבן בכלא נווה תרצה, ככל שיגזור עליה בית המשפט עונש מאסר.

נוכח האמור, ביקש הסנגור הנכבד לחרוג ממתחם העונש שציינה המאשימה, ולהשית על הנאשמת עונש שלא טומן בחובו עונש מאחורי סורג ובריח.

כל צד הגיש פסיקה התומכת בעמדתו.

ד. דין והכרעה:

משמצא המחוקק לנכון להוסיף לספר החוקים את תיקון מס' 113 לחוק העונשין, מצווה בית המשפט לפעול בהתאם להוראותיו ולקבוע תחילה מהו מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשעה הנאשמת.

ד.1. הערך החברתי הנפגע ומידת הפגיעה בו:

המתחם ההולם ייקבע תוך התייחסות, בראש ובראשונה, לערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, קרי "הערך המוגן", ולמידת הפגיעה בערך זה.

אין חולק על החומרה היתירה אשר בגניבה ממעביד. מעבר לנזק הכלכלי שגורמת גניבה "רגילה", לגניבה ממעביד מאפיינים המשווים לה משנה חומרה. זאת, בשל ההפרה הבוטה שיש בכך, של האמון שנותן המעביד בעובדו.

מעשים כגון אלה משפיעים לרעה, לא רק על יחסו של המעביד לעובד שגנב, אלא על יחסו של המעביד לעובדיו האחרים, שלא חטאו, בשל חששו שמא גם אחרים ביצעו, או יבצעו בעתיד, מעשים דומים.

משכך, קצרה הדרך להשפעת מעשים כגון אלה על יחסי עבודה בכלל, בין היתר בפגיעה בתחושת הביטחון של עובדים ומעבידים וביחסי האמון ביניהם (ראה: עפ"ג 40674-04-13 מדינת ישראל נ' גבריאלי אלכסנדר קטש, פורסם במאגרים המשפטיים).

מדובר בעבירה שהמחוקק הכיר בחומרתה, משקצב לצידה עונש מאסר של 7 שנים. חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם ניצול עובד את הסמכות שהוענקה לו ואת האמון שרחשו לו במקום עבודתו, כדי להונות ולרמות "בחסותם"

של סמכות ואמון אלה. על בית המשפט לתרום למאמץ למגר נגע זה.

בהתחשב בהימשכות העבירה על פרק זמן ממושך, **המתקרב לעשור**, וסכום עתק של **כשני מיליון ₪** שנגנבו מכספי החברה, ניתן לקבוע כי במעשיה של הנאשמת נפגעו הערכים המוגנים פגיעה קשה.

ד.2. מדיניות הענישה הנוהגת:

התובעת המלומדת, עו"ד רחלי חזן-פלדמן, טענה לענישה מוחשית הכוללת מאסר בפועל במתחם הענישה המבוקש, כשהיא תומכת טיעוניה על מדיניות הענישה שהתוותה על ידי בית המשפט העליון ובתי המשפט המחוזיים בעבירות גניבה ומרמה שבוצעו על ידי עובד ממעבידו.

ע"פ 1341/02 **מיכל מזרחי נ' מדינת ישראל**, המערערת, אשר שימשה מנהלת חשבונות במחלקת ניירות ערך זרים במט"ח בחברת כור, הורשעה בעבירת גניבה בידי עובד וזיוף מסמכים, לאחר שגנבה במהלך חמישה חודשים כ-616,000 דולר מכספי לקוחות החברה. הגניבה בוצעה באמצעות טופסי העברה בנקאית מחשבונות הבנק של החברה לחשבונות אח המערערת, תוך זיוף החתימות הנדרשות, בטענת כזב כי מדובר בהעברת כספים במסגרת פעילות החברה. המערערת נדונה לחמש שנות מאסר, מתוך 3.5 שנים לריצוי בפועל, והיתרה על תנאי. בית המשפט העליון קיבל את הערעור על חומרת העונש משום מאמציה הניכרים של המערערת ומשפחתה בהחזרת סכום הגניבה, והשית על המערערת 3 שנים לריצוי בפועל מתוך החמש שנגזרו עליה, והיתרה על תנאי.

רע"פ 5540/15 **גאוי נ' מדינת ישראל**, המבקשת, עובדת משק בית, הורשעה בעבירות גניבה בידי עובד וזיוף מסמכים, לאחר שגנבה ממעסיקה פנקסי שיקים, במשך שנתיים, והשתמשה במרמה בסך כולל של כ-100,000 ₪. הערכאה הדיונית קבע מתחם ענישה שנע בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל והשיתה על המבקשת 8 חודשי מאסר בפועל נוכח היעדר עבר פלילי, נסיבות חייה והליך השיקום בו החלה. ערעור הנאשמת על חומרת העונש ובקשת רשות הערעור - נדחו.

ע"פ (מחוזי - ת"א) 42697-04-14 **מדינת ישראל נ' רובין**, המשיב הורשע על סמך הודאתו בעבירה של גניבה על ידי עובד, לאחר שבמסגרת תפקידו כמנהל 2 תחנות דלק, נטל לכיסו סכום של כ-220,000 ₪ אותו אסף מהפדיון היומי במשך מספר ימים. למשיב עבר פלילי בעבירות בעלות אופי דומה, מצבו הרפואי קשה. הערכאה הדיונית קבעה מתחם ענישה שנע בין 8 ל-24 חודשי מאסר והשיתה על המשיב שנת מאסר בפועל, 6 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי בגובה סכום הגניבה. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש בקובעו כי עבירה של גניבה ממעביד היא עבירה חמורה מעבירות הגניבה המקובלות והשית על המשיב 18 חודשי מאסר בפועל.

מן העבר השני הניח הסגור המלומד, עו"ד שחר חצרוני, מספר רב של פסקי הדין אשר הסתיימו ללא ענישה ממשית בדמות של מאסר מאחורי סורג ובריש או במאסר בפועל לתקופות קצרות; כאשר ברובם המוחלט של המקרים לא הוחזר סכום הגזל במלואו, כמבקרה דנן.

רע"פ 8529/12 **פדילה עקל נ' מדינת ישראל**, הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירת גניבה על ידי עובד וקבלת דבר במרמה, לאחר שבמסגרת תפקידו ב"מכבי שירותי בריאות" הזין למערכת הממוחשבת מאות פניות פיקטיביות ממבוטחי קופת החולים, אישרן שלא כדן, וביצע עבורן החזרים כספיים במזומן מהקופה הפיזית שהייתה ברשותו. בכך,

משך שלוש שנים, שלשל לכיסו הפרטי סכום מצטבר שהגיע לעשרות אלפי שקלים. הערכאה הדיונית השיתה על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל ו-12 חודשי מאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורו של הנאשם על חומרת העונש והפחית את עונשו ל-8 חודשי מאסר בפועל. בקשת רשות הערעור - נדחתה.

ע"פ 3541/11 **מדינת ישראל נ' אילנה דינה גור**, הנאשמת הורשעה על יסוד הודאתה בעבירת גניבה וזיוף על ידי עובד ציבור, לאחר שבמסגרת עבודתה כמנהלת חשבונות במועצה המקומית מעלה אפרים, משך כ-4 שנים, זיפה טפסים שונים, באמצעותם העבירה מחשבונה של המועצה לחשבונה ולחשבון בנה, סכום כולל של 436,604 ₪. בית המשפט המחוזי לא נעתר לבקשת המדינה לגזור על הנאשמת מאסר ממש, והסתפק ב-6 חודשי מאסר בהם תשא בדרך של עבודות שירות, וחודשיים מאסר על תנאי. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, ועל אף נסיבות אישיות-כלכליות קשות של הנאשמת ובעיקר מתוך שיקולי הרתעה, השית עליה עונש של 7 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ (מחוזי - ים) 50787-07-12 **מדינת ישראל נ' אורלי טל**, הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירות של גניבה בידי עובד ציבור ורישום כוזב במסמכי תאגיד, לאחר שבמסגרת תפקידה כפקידת גביה של רשות השידור וניהול קופת הסניף, גנבה בין השנים 2009-2010 כ-45,000 ₪ ב-41 הזדמנויות שונות. לאחר שהתגלו המעשים עזבה הנאשמת את מקום עבודתה והשיבה 35,000 ₪. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין 3 ל-12 חודשי מאסר בפועל. לאחר ששקל נסיבותיה של הנאשמת, ביצוע המעשים ביוזמתה, ריבוי הפעולות, משך העבירה; ומנגד - הודאתה, חרטתה, החזרת 80% מהסכום, נסיבות אישיות ומשפחתיות קשות במיוחד, וטיפול המתמשך בשירות הרווחה - השית על הנאשמת 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות.

הסנגור המלומד הניח בפני בית המשפט עוד שורה ארוכה של פסקי דין בעבירות גניבה על ידי עובד שהסתיימו במספר מצומצם של חודשי מאסר או בעבודות שירות, אך באלה דובר בגניבות שהתמשכו פרק זמן קצר יחסית, לעיתים אף במעידה חד פעמית, והסתכמו בסכומי גניבה שלא עלו על מאות או עשרות אלפי ₪ בלבד.

כן דובר בנאשמים אשר נקלעו למצוקה כלכלית קשה, שמצבם הבריאותי קשה, ושנסיבות חייהם אינן פשוטות, כלל ועיקר.

ד.3. נסיבות הקשורות בביצוע העבירה:

מדובר בסדרת מעשים, מחושבים ומתוכננים היטב, אותם ביצעה הנאשמת במשך כמעט עשור, במסגרת עבודתה כסמנכ"ל משאבי אנוש ומנהלת כוח אדם בחברה "אופיר טורס".

במסגרת תפקידה בחברה הייתה הנאשמת אחראית, בין היתר, על הזנת הפרטים ותנאי השכר של העובדים במערכת השכר של החברה והכנת רשימה חודשית הכוללת את עובדי החברה ומשכורותיהם.

משך התקופה הרלוונטית לכתב האישום, הזינה הנאשמת במערכת השכר של החברה פרטים פיקטיביים של עובדים או פרטי עובדים שעבדו בחברה ואינם עובדים בה עוד, כך שנחזה להיראות כאילו הם עובדים בחברה וזכאים לשכר.

כדי להקשות על איתור שמות העובדים הפיקטיביים ומתוך שסברה הנאשמת כי אחד ממנהליה עשוי לעבור על רשימת

השכר, בחרה הנאשמת, בחלק מהמקרים, להזין שמות של אנשים מוכרים בחברה תוך עיוות מינורי של שמם, כך שיקשה על החברה לגלות כי מדובר בנתונים פיקטיביים.

כן הגדירה את העובדים כ"עובדי מחלקת הדרכה" ביודעה ששמותיהם של אלה אינם מפורטים ברשימת השכר, ולפיכך אין נוספת לא תידרש לעבור על רשימה זו.

לאחר שהזינה הנאשמת את שמות העובדים הפיקטיביים במערכת השכר, גנבה הנאשמת כספים מהחברה, בכך שהעבירה משכורותיהם הפיקטיביות לחשבונות בנק של אנשים המקורבים לה, וזאת במטרה להסתיר ולהסוות את מקורם.

החל משנת 2003 ועד שנת 2012 גנבה הנאשמת מהחברה באמצעות העברה לחשבונות בנק שונים, בהם הייתה לה שליטה, סכומי כסף שונים, אשר מתוכם שלשלה לכיסה **סכום עתק שעולה עד כדי שני מיליון ₪**.

אין מדובר בכישלון חד פעמי, אלא בסדרת מעשים, המתמשכים על פני תקופה ארוכה, ועל כולם - החומרה המיוחדת, שהמעשים בוצעו על ידי עובדת חברה, שניצלה נגישותה למערכת השכר, אשר ניתנה לה על ידי מעסיקה, מתוך אמון מוחלט ביושרה ובהגנותה.

ד.4. מתחם העונש ההולם:

נסיבות ביצוע העבירה מובילות לקביעת מתחם העונש ההולם, וקביעתו אינה קשורה אך בעבירה כפי נוסחה ועונשה בחוק, אלא, ובעיקר, בנסיבות בהן בוצעה, תוצאותיה, ומידת חומרתה. יש בקביעת מתחם העונש ההולם כדי מתן ביטוי לנסיבות הספציפיות של המעשים ותוצאותיהם.

עבירה של גניבה ממעביד היא עבירה חמורה מעבירות הגניבה המקובלות. היא מתאפיינת בשניים: היא קלה מאוד לביצוע, שהרי המעביד נותן אמונות בעובד וזה האחרון מנצל את האמון כדי לגנוב רכוש ששייך למעביד. היא מכוערת מאוד בשל אותה מעילה באמון שהוזכרה לעיל.

בית המשפט העליון עמד על חומרת העבירה המיוחדת לנאשמת בציינו כי:

"בעבירות שעניינן שליחת יד בכספים שהופקדו בידי הנאשם, תוך ניצול אמון המפקדים - אשר קל לבצען וקשה לגלות את העברין - המטרות בעלות המשקל המכריע הן ההרתעה וההוקעה. הגשמת מטרות אלה מחייבת, ככלל, להטיל עונש מאסר משמעותי בסוג עבירות זה". (ע"פ 1341/02 מיכל מזרחי נ' מדינת ישראל, עמ' 2 לפסק דינה של כב' השופט דורנר, פורסם במאגרים המשפטיים)

ובמקרה אחר נקבע:

"מכל מקום, נראה שבתוצאות הקשות, הצפויות לעובד הנתפס בגניבה ממעבידו, אין די כדי להרתיע והמקרה דנן מוכיח. נראה איפוא, שלא בכדי נקבע, כי מדיניות הענישה בעבירות אלה ראוי שתכלול רכיב של מאסר בפועל ודומה שגם עיקרון ההלימה מחייב כך וזאת - לאור החומרה היתרה שבעבירה, קלות וזמינות הביצוע וההפרה החמורה של האמון הגלומה בה." עפ"ג 40674-04-13 מדינת ישראל נ' גבריאלי אלכסנדר קטש, פורסם במאגרים המשפטיים)

הלכות אלה משקפות את החומרה היתרה הגלומה בעבירה זו ומבטאות את עקרון ההלימה, שהוא העקרון המנחה בקביעת סוג העונש ומידתו, כאמור בסעיף 40ב לחוק העונשין.

אין להקל ראש בחומרת העבירות אותן ביצעה הנאשמת, אשר במשך כמעט עשור, פעלה באופן מתוחכם ושיטתי, תוך ניצול נגישותה למשכורות העובדים ולכספי החברה, וששללה לכיסה הפרטי סכומי עתק.

יחסי עובד ומעביד הינם יחסים מיוחדים הדורשים אמון רב כאשר שליחת יד ברכוש המעביד מתבצעת בקלות והדרך לגלותה אינה קלה (ראו פרשת **גאוי** לעיל).

לנוכח נסיבות אלה, קלות וזמינות ביצוע העבירה והאינטרס הציבורי ההרתעתי, אני סבור כי מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשעה הנאשמת נע בין 10 ל-36 חודשי מאסר בפועל.

ד.5. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

משקבעתי את מתחם העונש ההולם, יש לגזור את העונש המתאים לנאשמת בתוך המתחם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

מדובר בנאשמת, בת 48 שנים, נשואה ואם לשלושה ילדים בגילאי 15-27, מתגוררת באלפי מנשה. עובדת כיום, מזה 4 שנים, כמנהלת משאבי אנוש בחברת אופטיקה, כשלדבריה בעליה מודע להתנהלותה בעבר.

בצבא שירתה שירות חלקי על רקע נישואיה באמצע השירות, בגיל 21 כבר הייתה אם. לדבריה, חייתה עם בעלה הראשון במשך 11 שנה. בגיל 30 התגרשה, וכחמש שנים לאחר מכן, הגרוש - אבי שני ילדיה הגדולים - התאבד.

כשנה לאחר גירושיה הראשונים נישאה בשנית, ומערכת זוגית זו התנהלה במשך כעשר שנים, עד לגירושין. לדבריה, האב מעורה בחיי בנם המשותף ומקפיד על תשלום מזונות.

הנאשמת בוגרת תואר ראשון בחינוך ומשאבי אנוש במכללת רעננה ובמהלך השנים עבדה בתחום. הנאשמת סיפרה כי במהלך שנות עבודתה זכתה להישגים והצלחות וכן להערכה והכרה מקצועית על עבודתה.

אב הנאשמת היה איש צבא וכיום הינו בעליה של חברת הסעות. אמה עקרת בית. הנאשמת תיארה קשר קרוב וטוב עם בני משפחתה כשהיא מהווה דמות מרכזית, מלכדת ומשמעותית.

כיום, חשה הנאשמת בושה רבה על הסתבכותה בעבירות הנוכחיות, אי נוחות ופגיעה במעמדה המשפחתי.

הנאשמת חסרת עבר פלילי ונראה כי ניהלה חיים נורמטיביים עד להתרחשות האירועים המדוברים. הנאשמת שיתפה פעולה עם רשויות אכיפת החוק, הודתה מיד במיוחס לה, הביעה חרטה על מעשיה, נטלה אחריות מלאה על שכמה, וחסכה בכך זמן שיפוטי יקר.

הנאשמת הסבירה התנהגותה על רקע רצונה להעניק ולספק לילדיה רווחה כלכלית מעבר ליכולתה, כאשר לתחושתה חרף מאמציה ותפקידה בחברה לא סיפקה צורכיהם ולא הצליחה לעמוד בציפיותיה הגבוהות מעצמה.

הנאשמת הביעה בבית המשפט חרטה רבה מדרך התנהלותה וכוונה מלאה להחזיר את סכום הגזל במלואו, עד השקל האחרון, הגם כרוך הדבר בהעמדת בית מגוריה למכירה ופגיעה משמעותית ברמת החיים שלה ושל ילדיה, בהשוואה לעבר.

מאז פרסום הפרשה חווה הנאשמת תחושות קשות שמלוות אותה בהתמודדותה עם תחושות האכזבה של משפחתה המורחבת, ובעיקר של ילדיה. לדבריה, לא נזקקה לטיפול נפשי או פסיכיאטרי ונעזרה לשם כך, בסביבתה הקרובה. גם כיום, אינה רואה צורך בשילובה בהליך טיפולי.

הנאשמת ביטאה דאגה רבה מתוצאות ההליך המשפטי, אשר יכולות להביא לפגיעה קשה בחייה, פיטוריה והפסקת עבודתה, פגיעה כלכלית קשה, והחמרה רבה עוד יותר בחיי ילדיה.

ה. סוף דבר:

עסקינן באישה המצויה בשנות ה-40 לחייה, שניצלה את תפקידה כסמנכ"ל משאבי אנוש ומנהלת כוח אדם בחברת "אופיר טורס" ושלחה ידה בכספי החברה.

הנאשמת מעלה בצורה קשה באמון מעסיקה. המדובר בנאשמת אשר **במשך כמעט עשור** פעלה באופן מתוחכם ושיטתי, תוך גניבה שהגיעה **לסכום עתק של כשני מיליון ₪**. והכל, כאשר היא פועלת להסוות את מעשיה על ידי זיוף מסמכים ורישום כוזב במסמכי התאגיד.

חומרת העבירה בענייננו כפולה ומכופלת ונובעת הן מעצם הפגיעה בערך הנוגע להגנה על רכושה של החברה; והן מהפרת חובות האמון והנאמנות שחבה בהן הנאשמת כלפי מקום עבודתה.

הנאשמת הייתה אחראית על הזנת משכורות העובדים ובעלת נגישות לכספי החברה ויש בכך ביטוי להיקף האמון של המעביד בה. הנאשמת נחשבה, לדבריה, כעובדת טובה ומסורה, ואת אותה הערכה חיובית ניצלה לצורך המעשים השפלים אותם ביצעה.

קצרה היריעה מלהכיל את הנזקים הנלווים למעילה בהיקף כזה, העולה עד כדי **שני מיליון שקלים**; כאשר הסיבה שהביאה את הנאשמת לבצע את העבירות, הינה אחת - בצע כסף.

הנאשמת נעדרת עבר פלילי, אך נוכח הימשכות העבירות על פני תקופה כה ארוכה לא ניתן לראות במעשיה "מעידה חד

פעמית". מדובר בעבירה מחושבת ומתוכננת היטב, עד שנראה כי התנהגותה העבריינית של הנאשמת ושלשול כספי החברה לכיסה הפרטי הפכו לחלק מחייה היומיומיים.

יש להחמיר בעונשם של מי שניצלו את תפקידם, ופעלו תחת "אמון" מעסיקיהם, על מנת להפיק לעצמם רווח אישי, תוך שליחת יד בכספי החברה.

חרטתה המלאה של הנאשמת על כל אשר עוללה ועשתה עומדת ביום דינה לזכותה. יחד עם זאת, על בית המשפט לומר דברו, במחבר להטלת עונשים ממשיים. לא ניתן להסתפק אך בדברי תוכחה.

המלצת שירות המבחן הינה המלצה נכבדת, ברם מרכיב העונש בה זעיר ולא מעט מבוטל.

מי שחתר תחת אמון מעסיקו וגנב מכספו, דינו מאסר, מאסר בפועל; למען ישמעו וייראו, למען הרתעת עבריינים בכוח מליפול ברשת פיתוי הסמכות והאמון שבידם.

אין בידי לקבל את טענת הסנגור המלומד לפיה אך ב"בש מזל" ומתוך אינטרסים זרים נגררה הנאשמת להליך פלילי. מדובר במעשים פליליים, חמורים ומכוערים, ועל הנאשמת לתת על כך את הדין.

יחד עם זאת, היטיב פרקליטה המלומד עו"ד חצרוני, להדגיש את עברה הנקי של הנאשמת; לקיחת אחריות מלאה על המעשים; הבעת חרטה עמוקה; שיתוף הפעולה עם רשויות החוק; המצוקה הרגשית בה נתונה; נסיבותיה האישיות-משפחתיות; ותסקיר המבחן החיובי; נתונים המסייעים להציבה שלא בקרבת הרף העליון של המתחם.

כן לא נעלמה מעיני העובדה כי הנאשמת אוספת כל אשר לה כדי להשיב את סכום הגזילה במלואו, לרבות העמדת ביתה למכירה, המשמש קורת גג לה ולילדיה, והכל מתוך חרטה עמוקה ורצון אמיתי וכן להסיר את אות הקלון שדבקה בה.

אינטרס ציבורי הוא לעודד החזרת הגזילה על ידי הקלה מסויימת בענישה שמידתה תלויה בהיקף ההשבה, ומשכך יש ליתן לכך משקל ראוי בגזירת עונשה של הנאשמת (ראו: ע"פ 1341/02 מיכל מזרחי נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים).

לאחר ששקלתי ושכללתי הנתונים כולם הנני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

30 חודשי מאסר, מתוכם 18 חודשים לריצוי בפועל והיתרה על תנאי, שלא תעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירה לפי סעיפים 391, 394, 418, 420 ו-423 לחוק העונשין.

הנאשמת תתייצב לריצוי עונש המאסר במתקן כליאה נוח תרצה ביום 20.9.2016 עד שעה 12:00.

מאחר ואני סבור כי האינטרס הציבורי מוצה במקרה הנוכחי באמצעות הטלת עונש מאסר, לא ראיתי מקום להטלת קנס.

כמו כן, נוכח הסכם הפשרה בין הנאשמת (נתבעת) לתובעים במסגרת ת"א 36971-05-13, אשר מסדיר את החזרת כספי הגזל במלואם ואשר קיבל תוקף של פסק דין בהחלטתה של כב' השופטת ד"ר מיכל אגמון-גונן מיום 3.3.2016 -

אין מקום לפסוק לפיצויים.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ז' אב תשע"ו, 11 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.

דוד רוזן, שופט